

Meddelelsen, paastaar at have sendt den, medens den Stat, der skulde have modtaget den, erklærer ikke at have faaet nogen Meddelelse. Hvorledes staa man saa lige overfor de modsatte Paastande? Denne Lakune i de hidtilværende Traktater afhjælpes ved Tilføjelsen i 2det Stykke Artikel 4 i den her foreliggende Traktat, hvorefter Tilslutningen træder i Kraft, naar Notifikation er given til samtlige de kontraherende Magter. Og for at undgaa enhver Tvist om, hvorvidt Meddelelsen er sket eller ikke, skulle disse Magter have skriftlig bevidnet Modtagelsen af Notifikationen. Andet og mere kan jeg ikke læse ind i 2det Stykke, og det faar altsaa sin fulde Betydning derved, at denne Bestemmelse udfylder Lakunen, som tidligere Traktater have efterladt i deres Bestemmelser om Tilslutning fra andre Stater. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, fra hvilket Tidspunkt en saadan Tilslutning træder i Kraft, siger den til Punkt og Prikke: det sker fra det Øjeblik, da der foreligger en skriftlig Bevidnelse af Modtagelsen — Udtrykket: „accusé réception“ i den franske Tekst oversætter mit Leksikon simpelt hen ved „bevidnet Modtagelsen“. Men naar det er Tilfældet, ser jeg egentlig ikke, hvor der bliver Plads for at kræve Samtykke, thi naar Notifikationen er modtaget, er det simpel Høflighed, at man svarer. Undlod man at svare og slet ikke tog Notits af Notifikationen, vilde paagældende Stat med Føje kunne beklage sig over Tilsidesættelse af det Hensyn, den ene Stat skylder den anden. Altsaa, svare maa man, hvis man ikke vil være uhøflig. Men naar man skal svare, og Notifikationen virkelig er modtaget, skønner jeg ikke, man kan nægte, at man har modtaget den, thi derved vilde man komme i Strid med Sandheden og med Virkeligheden, og det antager jeg, man ikke har Lov til, lige saa lidt i Diplomatiets som uden for det. Og har man saa maattet erklære, at Meddelelsen er modtaget, er dermed ifølge 2det Stykke Tilslutning sket, det staa der udtrykkelig. Den er traadt i Kraft, naar der foreligger skriftlig Bevidnelse af Modtagelsen. Hvad der saa i øvrigt maatte staa i Svaret, er saa fuldstændigt ligegyldigt, naar det blot indeholder en Bevidnelse af Modtagelsen. Saaledes læser jeg Artikel 4. Skulde det være urigtigt, skulde der være Finesser i det diplomatiske Sprog, som jeg ikke kender, haaber jeg at blive oplyst derom, men indtil videre bliver jeg staaende ved, at jeg ikke kan se, at der foreligger noget Krav om Samtykke, at

der i det hele kan blive Spørgsmaal om noget Samtykke til Tilslutning. Der er givet andre Stater en Adgang uden videre, og Betingelsen for, at Tilslutningen sker, er kun Notifikationen og Bevidnelse af dennes Modtagelse. Derfor mener jeg, at der lige over for den Fortolkning, som foreligger fra Udenrigsministeriets Side, dog er Anledning til at granske den nærmere, for hvis denne Fortolkning er rigtig, give vi herved paa Forhaand Samtykke til alle de Traktater, som maatte blive Følgen af Artikel 4, og saa behøves Rigsdagens Samtykke ikke, thi den Bevidnelse af Modtagelsen, der da kun er nødvendig, kan Regeringen foretage paa egen Haand. Altsaa, det har statsretlig Interesse at granske, hvad Mening er, og tillige Interesse over for Holland, thi ogsaa i saa Henseende mener jeg, at det er af Betydning, at vi klare os, hvilken egentlig Mening er. Er det Mening, at vi have forbeholdt os at give eller nægte Tilslutning, eller er det Mening, at vi paa Forhaand have givet Samtykke til en Tilslutning fra andre Stater, blot under Forudsætning af, at de omtalte Betingelser fyldestgøres? Dette Spørgsmaal har ogsaa været drøftet i det hollandske Kammer, og derfor har det Betydning, at vi ikke blot bringe paa det rene, hvad vi selv mene, men ogsaa om muligt faa at vide, hvad man der mener. Vi have jo sørgelige Erfaringer for, hvor uheldigt det er, naar man slutter Traktater uden paa Forhaand at være enig om Indholdet, og jeg mener derfor, at vi i denne Traktat, som kan omspænde ubestemmeligt mange Stater, skulle være omhyggelige for at veje Indholdet, for at ikke det sørgelige Resultat skulde indtræde, at denne Traktat, medens den er bestemt til at sikre Fred og Forstaaelse med Holland, netop skulde give Anledning til Strid og Uenighed angaaende dens Forstaaelse.

Madsen-Mygdal: I Fjor behandlede vi jo en lignende Sag, nemlig Forslag om Voldgiftstraktat med Rusland, og dette blev da modtaget med almindelig Glæde og Tilfredshed i Rigsdagen, ikke blot paa Grund af selve Sagen, men fordi det var et Vidnesbyrd om, hvorledes Voldgiftstanken vinder mere og mere Fremgang. Ved det her foreliggende Forslag er der endnu mere Grund til at glæde sig og til at give det sin fulde Tilslutning, ikke blot fordi denne Traktat rækker videre, idet den ikke indeholder de Indskrænkninger, som fandtes i Traktaten i Fjor, men ogsaa